

Moje soukromí! Nekoukat, nešťourat!

Hrozně se těším na příchod jara. Venku se oteplí a já zase budu moci každý všední den ráno nasednout na kolo a jet do školy. Cesta není dlouhá, ani krátká a hlavní věcí je, že je vždy jen taková, jakou si ji naplánujete! Proto, když se ráno probudím, řeknu si: „Dnes bude pěkně, budu mít úspěšný a krásný den.“

Hned po tom, co na kole minu ceduli se jménem naší vesnice, silnice se začne klikatit mezi poli, která ji obklopují. Hned za touto cedulí začíná moje jarní ranní cesta plná soukromí, která trvá asi dva kilometry, a končí dřív, než se pláště mého kola setkají s dlažebními kostkami města Josefova.

Při této cestě si můžu zpívat nebo si cvičit herecké monology nebo si opakovat věci na písemku; občas dokonce zkouším akrobatickou jízdu... (Je toho spousta.)

Nejdůležitější však je, že jsem sama. Můžu dělat cokoli a mám čistou hlavu. Jsem tu jen já a příroda kolem (pokud si tedy odmyslím silnici a případná projíždějící auta). Dýchám, v rámci možností, čistý vzduch, který příjemně chladí. Vítr mi fouká do plachet, nebo mě naopak svým dechem brzdí. Poslouchám zpěv ptáků ve stromech kolem silnic. A když prší, vnímám kapky deště a vždy mám pocit, jako by ze mě smávaly vše špatné, všechny prohřešky, všechny chyby, omyly, všechnu zlost, zradu a opět mi dávají sílu se proti tomu bránit... Vše kolem mě se jakoby „odchumlává“ z pomyslných hebkých peřinek uplynulé noci.

Miluji tyto okamžiky a neumím si představit, že by mě o ně někdo nebo něco připravilo. Miluji, když můžu být sama sebou, když si můžu pustit hudbu, kterou mám ráda, a tancovat na ni do vyčerpání. Miluji, když po perném dni mohu vyjít na zahradu, sednout si na lavičku nebo do trávy, zavřít oči a snažit se zachytit něco z té krásy kolem sebe, kterou většina lidí nevnímá, dokud oči skutečně nezavře. Miluji, když za teplých letních nocí mohu sledovat oblohu plnou hvězd. Když si mohu něco přát, když hvězda padá, a přemýšlet třeba o „nesmrtelnosti brouka“.

Mám štěstí, že vím, co je pro mne důležité, a umím si na to najít čas. Jednou z těch věcí je i mé soukromí – je to pro mne kousek času, který musím každý den věnovat sama sobě, abych si v hlavě srovnala správně věci, které potřebuji. Abych třeba věděla, proč jsem smutná, a nebo přišla na pravou příčinu svého trápení. Protože pokud chceme vyřešit problém a myslíme si, že hned první řešení, které nás napadne, je správné, nemusí tomu tak být a problém tu může být stále. Pokud tedy nezjistíte pravou podstatu toho, co vás trápí, začnete být nevrli a protivní (a to vím nejen z vlastní zkušenosti).

A také nejen proto si myslím, že soukromí by si měl každý chránit, a každý se sám sobě věnovat aspoň dvacet minut denně; protože tím neprospíváte jen sobě, ale i lidem ve vašem okolí. Je přece „prima“ mít tajemství. Moci se schovat před všetečnými očky a přemýšlet o různých záhadných věcech, či plánovat tajné přepadení indiánského tábora, jehož podobu povíte jen zasvěceným členům party...

Vaši blízcí by vás měli respektovat a darovat vám tento prostor, který je velmi důležitý pro vaše duševní zdraví. Další otázkou však je, zda si aspoň vy umíte udělat, v této uspěchané společnosti, prostor sami na sebe?